

OBRAZY ZE ZEMÍ KORUNY ČESKÉ

Raná tvorba Gottfrieda Lindauera s křesťanskými náměty spadá do kategorie pozdně nazarénského umění. Mladý malíř se školil u jeho hlavních vídeňských představitelů Josefa Führicha a Leopolda Kupelwiesera, ještě důležitější však pro něj byla praxe ve velké malířské dílně Carla Hemerleina, pro niž pracoval už jako osmnáctiletý roku 1857. Tato dílna byla v průběhu let 1857–1864 zaměstnávána Římskokatolickou farností Valašské Klobouky při malířské výzdobě farního kostela a nově postavené poutní kaple sv. Cyrila a Metoděje. Lindauerův podíl na činnosti dílny byl poměrně výrazný, nikoli však určující. Kolem roku 1870 u něj převládla specializace na portrétní malbu. Zřejmě právě tehdy si založil ve svém rodném městě portrétní ateliér. U podobizen plzeňských měšťanů se mu záhy dařilo dosahovat dvojího žádoucího efektu: živosti výrazu a zároveň důstojnosti. To se stalo devízou Lindauerova portrétního umění i na Novém Zélandu, kde bez větších změn koncepčně navázal na své portréty z Plzně. Výchozí inspiraci mu poskytla podobizna éry *biedermeieru*, ale též aktuální realistická malba.

KONTAKTY MEZI NOVÝM ZÉLANDEM A ČECHAMI

Po odchodu na Nový Zéland Gottfried Lindauer udržoval korespondenční kontakty se svou starou vlastí a třikrát ji navštívil. K jeho českým přátelům patřili obchodník a přírodovědec Václav Frič, zakladatelé etnografického muzea Vojtěch a Josefa Náprstkovi a cestovatel Josef Kořenský. Do sbírek Náprstkova muzea Lindauer daroval dva maorské portréty. Zde jsou vystaveny s autorskou verzí obrazu *Heeni Hirini s dítětem*, jež původně patřila Václavu Fričovi, dále pak s předměty reprezentujícími maorské umělecké řemeslo, získanými rovněž díky Lindauerovi, jakož i s fotografiemi a kresbami, jimiž se umělec svým českým příbuzným a přátelům snažil přiblížit svět „protinožců“.